

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Troubadouren

Citation: Hertz, Henrik: "Troubadouren", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid56735/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
Og mine Sange vifte for den flygtige Blind.
Jeg sang om Fuglesvibber,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge? Om Kjarligheds Nød?
Om Blancheflores Eftov og ynfeltige Død?
Hvad eller om min Muse,
Clemenza af Toulouse,
Hvis Gave, en Blolblomst, jeg bærer til min Død.

— „Hvi drager Troubadouren med Sange til min Borg
Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?“
— Min Frue, jeg formilber
Din Kummer, mens jeg spiller;
For mine Sanges Velsyd, jeg haaber, fjer din Sorg.

— „Dit Die, Troubadour, er af friske Laarer raadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat.
Min Kummer vil du lindre —
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat.“

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
Min Kummer og min Glæde har sine Kilder her.
Her elsked' jeg min Frænke,
Men hoved' ei at franke
Min Dames høie Skjønhed med uridderlig Begjær.

Men gennem Diets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med stumme Laarer; men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared'
En Fremmed til sin Gnuusbond — da forlod jeg mit Hjem.

Dg nu er Mar forløbne, mit gyldne Haar er graat.
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke, til dit Slot.
Jeg vil etheller belle,
Kun mine Laarer spille
I dine Mildheds-Dine og forlade dit Slot.

— „O, tael, bliv ved at tale, min faure Troubadour!
Dit Ord er sødt som Frihed midt i mit Fangebuur.
Seg skal ei Foden flytte,
Seg skal bestandigt lytte
Til Stemmen fra din Kæbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Die læst;
Hver Laare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
Men dine Kæber næste
Og dulgte hvad du fælte,
Og altfor undseelig var vor daglige Gæst.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Sægt;
Han belled' til mit Hjerte, han puffed' paa sin Magt.
Man bad og man besvor mig —
Ak, Elskte! — om du troer mig —
Saa bleg som et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og hdmig Hustru jeg skænkte ham min Vaar.
Men eensomt var mit Hjerte;
Ehi Den, jeg meest begjærte,
Han vender først tilbage med graaende Haar.

Hvi kommer du saa siddigt? O, jeg har sørgt svært,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han. vel snart!
Og Vinden tidt har bugget
Min Kjærlighed i Suffet
Og bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
De dybe Rynker blues ved at kramme min Ven.
Og dine Mine brænde
Endnu som før, min Brænde!
Og dine Rinders Koser er sprunget ud igjen.

O Lionhård, o staae kun din Arm om mit Liv!
Og hvil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Vid!
Du maatte Alt undvære,
Saa vil jeg dig bestjære,
Hvad jeg har Ingen undt som dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelste? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi svæber du i Raaben dit øble Hoved ind?
Nu skal du aldrig græde!
Jeg har en gammel Glæde;
Den vil jeg stroe som Koser paa din saluende Kind.

Min kummerfulde Brænde! græd kun ud ved mit Bryst!
Jeg hører alt i Gaarden min Hertes strenge Røst.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine søde Læber,
Saa haaber jeg, hart støder sit Sværd i mit Bryst!"
